

kæmpede et Ændringsforslag, der gik ud paa, at Fristen 10 Aar skulde nedsættes til 5.

Der er løbet meget Vand i Stranden siden da, og ikke mindst gælder det jo, at siden 1891 ere adskillige Stater komne ind paa en Lovgivning paa dette Omraade, hvilket ikke var Tilfældet den Gang. Senest har Frankrig for nogle Uger tilbage gennemført den endelige Vedtagelse af en Lov om Alderdomsforsørgelse, der er klarere, der gaar videre og forpligter Staten, det offentlige, i højere Grad overfor de ubemidlede, end vor danske Lov gør. Der er i de 15 Aar, der ere gaaede, siden man første Gang behandlede Alderdomsloven her i Tinget, blevet gjort et Arbejde rundt omkring i de europæiske Stater, som den Gang stode tilbage, der har gjort, at vi ikke længere indtage en Førerstilling, men at vi paa adskillige vigtige Omraader, ikke mindst paa dette, ere sakkede agter ud for andre Lande.

Jeg erindrer om, at en af de Mænd, som i 1891 traadte skarpest og djærvest i Skranken for, at der skulde ydes Retfærdighed overfor Fattigfolk, overfor de gamle udslidte Mænd og Kvinder, det var den nuværende højtærede Indenrigsministers Fader; det var gamle Berg. Han karakteriserede den Bestemmelse, som jeg i Dag paa mit Partis Vegne har den Ære at anbefale ændret, Bestemmelsen om de 10 Aar, som jernhaard; han sagde: Vi udelukke ved denne Bestemmelse mange udmærkede Mænd og Kvinder i dette Land, som man ikke har Ret til at stænge ude fra Adgang til at faa Alderdomsunderstøttelse. Det er usigelig trist, at Berg, som den Gang stod paa sit Højdepunkt i Forstaaelse af politiske og sociale Spørgsmaal, og som den Gang hævdede Demokratiets Krav fuldt og klart, ikke da fik Anledning til som Minister at være med til at føre sine Tanker ud i Livet. Det vilde da have været ganske overflødig for os nu 15 Aar efter at skulle forelægge den danske Rigsdag et Forslag af et saa beskedent Omfang, som dette jo i Virkeligheden er. Vort Forslag er saare beskedent, og naar det er saa beskedent, skyldes det den naturlige Grund, at de sociale Fremskridtstanker i Øjeblikket ikke just kunne glæde sig ved at have synderlig

Medbør i den danske Rigsdag. Gamle Berg blev ikke Minister, hans Søn er bleven Minister, og jeg udtaler Haabet om og nærer for øvrigt ogsaa nogen Tro til, at den nuværende Indenrigsminister vil gøre et Stykke Arbejde for at fjerne af Alderdomsloven den Bestemmelse, som hans Fader karakteriserede som en jernhaard Bestemmelse overfor de fattige.

Jeg siger, at jeg ikke alene har Haab, men at jeg ogsaa har Tro til den højtærede Indenrigsminister, og denne Tro støtter jeg paa, at den højtærede Indenrigsminister ved sin Administration af Alderdomsloven har stillet sig meget liberalt, mere liberalt end nogen af de tidligere Ministre. Jeg har som Formand i Alderdomsudvalget i Aarhus ved Opførelsen af de gamles Hjem, ved Fastsættelsen af de Takster, som der skulde gælde, og for øvrigt ogsaa ved andre Lejligheder, erfaret, at den nuværende Indenrigsminister sikkert har taget Lære af sin Fader, hvor Talen drejer sig om det Hensyn, vort Samfund bør vise de gamle og udslidte Mennesker.

Det kan jo ikke undgaas, at de Argumenter, der nu føres frem pro og contra angaaende dette Spørgsmaal, omtrent blive de samme. Men der var et Argument, der i 1891 med megen Styrke blev draget frem i denne Sal, saavel fra moderat Side som fra højre Side. De Herrer sagde — det var navnlig det daværende ærede Medlem for Viborg (C. Ravn) og Ordføreren for Højre, Folketingsmand Holch —, at Alderen mellem 50 og 60 Aar var den letteste Alder for Arbejderen; det var den Alder, hvor han havde de færreste økonomiske Bekymringer, han havde sine Børn konfirmerede, de var satte i Vej, han havde kun sig selv og sin Hustru at sørge for, og da kunde han klare sig. Og saa erklærede Folketingsmand Holch, Højres Ordfører, overfor Socialdemokraterne, det ærede Medlem for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum), det daværende Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) og det daværende Medlem for Skjoldelevkredsen (Harald Jensen), mine Meningsfæller her i Tinget paa det daværende Tidspunkt: De Herrer behøve ikke at ængstes, den storartede Velgørenhed, der er her i Landet, vil raade Bod paa det